

Podríem parlar de flors, de com estava ahir la ciutat, de si el fenomen se'ns acabarà escapant de les mans; o de vots, de fins quan ens seguiran prenent el pèl. Però parlarem d'esports, perquè com aquell qui no vol la cosa, sense esperar-ho, sense haver-nos-en fet la idea, va el Bàsquet Girona, guanya dos partits seguits en pistes complicadíssimes com les del Baskonia i el Gran Canària, i el que havia de ser

Tres equips de Girona a Europa

Jordi Roura

aquesta tarda una costellada per acomiadar la temporada passa a ser una final per acabar onzens i jugar a Europa. Que s'hi vagin acostumant, el vell continent, a Girona: si tot va bé estarà competint a la Lliga de Campions de futbol, l'Eurocup de bàsquet femení i la Basketball Champions league masculina. Una ciutat de 100.000 habitants i escaig.

En èpoques del Valvi i el Casademont discutim si les institucions havien de

pagar l'esport professional, i privat, com fan en d'altres indrets. I quan el Girona va pujar i jugar a Segona ja ens semblava el *no va más*, també es mirava cap a la plaça del Vi apel·lant a la seva col·laboració. Però és que ara, la ciutat dels quatre equips de Primera, si l'hoquei s'acaba salvant, podria ser també la dels tres clubs a Europa. Poden celebrar-ho i ajudar, o poden seguir posant multes a Montilivi i Fontajau els dies de partit.

Cartes

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies o 2.000 caràcters), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials. Les cartes es poden enviar per correu electrònic, a l'adreça opinio@ddg.cat

«Marquem la diferència»

IGNACIO MONTOYA SECRETARI PROVINCIAL DE SATSE GIRONA

■ Les infermeres i infermers som una professió que mira sempre endavant i busca oferir la millor atenció i cures a les persones. Hem viscut un desenvolupament formatiu i competencial durant els últims anys, però la nostra visió de servei públic fa que busquem tot el nostre potencial per aconseguir societats més saludables i un sistema sanitari més sostenible. Som un col·lectiu clau per la sanitat i, el Dia de la Infermera posem el focus en tot allò que podem arribar a ser.

Som professionals que realitzem una feina pròpia i autònoma en els centres sanitaris i en altres àmbits d'actuació, i liderem diferents intervencions dirigides a prevenir i generar salut. La nostra feina marca la diferència en la salut de les persones i és allò que ens mou i motiva per posar en pràctica tots els coneixements i competències adquirides després de quatre anys d'estudis universitaris de Grau i fins a sis anys per especialitzar-nos.

La ciutadania ens coneix i va-

lora, però és cert que persisteix una percepció incorrecta i estereotipada: centrada en cures en l'àmbit assistencial. Es desconeix, per exemple, que investiguem, formem, eduquem en salut, gestionem i liderem equips i projectes. Ens enfrontem a una manca de reconeixement institucional i social que crea una base per a intents predeterminats d'intrusisme professional (ja sigui per interessos econòmics o d'oportunitat política i empresarial).

En el nostre Dia, defensem el nostre espai competencial i demanem respecte professional per desenvolupar totes les nostres competències sense límits. Si avancem nosaltres, la societat també ho farà. Necessitem també entorns de feina positius amb els recursos humans i materials necessaris per treballar de forma segura i eficient. Volem unes condicions de feina atractives per afavorir la retenció i motivació dels professionals.

L'augment de la cronicitat, les pluripatologies i la dependència constitueixen el gran repte a afrontar dels pròxims anys i ha de quedar clar que són espais fonamentals de les cures que hem de

liderar les infermeres.

Avui veiem el que hem aconseguit amb l'esforç conjunt de la nostra professió, però sense cap resignació i defensant amb fermesa les nostres demandes per seguir «marcant la diferència» en la salut de les persones.

Contra la recollida porta a porta a Montjuïc

CRISTINA FARRERA GIRONA

■ Sóc Cristina Ferreras, veïna de Montjuïc i escric aquesta carta per expressar la meva indignació davant de l'implementació obligatòria del sistema de recollida porta a porta a Girona. Com a família amb tres fills, ens resulta una càrrega addicional i una incomoditat significativa. Ens sentim obligats a ajustar les nostres vides a horaris específics i cubells a portar amunt i avall, i això és especialment complicat vivint en un pis.

Vull deixar clar que estem plenament compromesos amb el reciclatge i sempre hem fet la nostra part per separar i gestionar adequadament els residus. No obstant això, el sistema porta a porta ens limita de manera injus-

ta i ens impedeix organitzar-nos de manera efectiva i eficient.

Reivindico el nostre dret a tenir opcions alternatives a aquest sistema, que s'adaptin millor a les necessitats diverses de tots els ciutadans. No podem permetre que aquest sistema ens imposi una manera específica de gestionar els residus, sobretot quan hi ha maneres més pràctiques de fer-ho.

Demano a les autoritats i responsables de les polítiques de residus que revisin aquesta situació i considerin altres solucions que no perjudiquin tants ciutadans.

Gràcies per la vostra atenció a aquesta qüestió.

La desventura de viatjar amb Renfe

ELENA RABASESDAS I BIBIANA COROMINAS GIRONA

■ El passat 13 d'abril, dissabte, vam coincidir les sotasignades en el viatge de tornada Barcelona-Girona en el tren de mitja distància de la Renfe. Va ser un trajecte incòmode (la quantitat de passatgers era molt superior al nombre de seients), però el que ens interessa destacar aquí és la sensació

d'inseguretat i vulnerabilitat que vam patir durant el viatge.

La conducta incívica i totalment irrespectuosa d'alguns usuaris, que van estar fumant dins del vagó i a dins dels lavabos, parlant a crits i increpant en alguns moments els altres soferts passatgers, va provocar que el viatge fos un malson i un calvari fins a arribar a la nostra destinació.

Al vagó de darrere el nostre, en què viatjaven alguns familiars, van ser espectadors impotents d'un robatori per part d'un delinqüent. Afegim que no va aparèixer en cap moment el revisor ni cap responsable de seguretat, per la qual cosa els passatgers vam estar completament indefensos davant d'aquesta situació. D'altra banda, dies després, el 26 d'abril, es va publicar la notícia d'un robatori amb violència en un tren que anava de Figueres a Barcelona, al seu pas per Flaçà.

Per tot això, volem manifestar la nostra preocupació per l'estat, cada cop més deplorable, dels nostres trens, i per la negligència que mostren els responsables de l'empresa ferroviària i de l'administració. Reclamem el dret de fer ús dels serveis públics amb la seguretat i dignitat que correspon.

Habitatges i locals

Jordi Tarragona

CONSELLER DE FAMÍLIES EMPRESÀRIES jordi@bowfc.com

Un dels principals problemes que tenim com a societat és la falta d'habitatges per l'augment del nombre de llars. Per un altre costat, cada cop hi ha més locals vuits, degut als canvis d'hàbit dels consumidors (centres comercials, digital...). Per què no matar dos pardals d'un tret facilitant la reconversió de locals en habitatges?

Entre 2021 i 2023 s'han realitzat a Espa-

nya 27.729 canvis d'ús a habitatge (667 a Girona), segons Idealista. Ben segur que s'han de complir uns requisits de seguretat i habitabilitat, però potser cal revisar quins són per flexibilitzar-los. I, sobretot, agilitzar els processos administratius per augmentar el nombre de conversions. La proposta no és una solució total al problema de l'habitatge i dels seus preus, però crec que seria una gran ajuda a la tensió actual.

La reconversió de locals en habitatges requereix una sèrie de qüestions com són les vies d'evacuació i la ventilació. Sembla que el requisit més difícil pot ser el de la il·luminació natural, necessària per garantir la salut i confort. Diuen que amb il·luminació uniforme de qualitat i intel·ligent (intensitat i color segons necessitats), colors de parets i sostres, i materials naturals es pot suplir la falta d'il·luminació natural. En tot cas, més inconfortable i insalubre és no tenir habitatge. Sembla que una altra qüestió és la de la densitat urbana, potser els paràmetres s'han de revisar tenint en compte la disminució de la dimensió mitjana de les llars.

El mercat situarà els preus d'aquests nous habitatges on correspongui en comparació als altres. La solució per l'augment del preu de l'habitatge i de l'esforç de lloguer o compra necessari no es combat limitant els preus sinó augmentant l'oferta, i la conversió de locals vuits en habitatges és una formà ràpida i barata de fer-ho.

És principalment una qüestió de voluntat política; cal ser més flexibles. Les dades indiquen que ja es fan reconversions, però el que realment tindria impacte és una política clara i homogènia a tots els municipis reduint la seva discrecionalitat. Cal que els polítics adequin la legislació estatal, autonòmica i local per facilitar la reconversió. Es poden plantejar a més a més ajuts fiscals, financers, o tècnics adequats. Els arquitectes i dissenyadors ben segur que demostraran la seva capacitat i creativitat aportant solucions tècniques per fer d'aquests nous habitatges uns espais saludables i confortables.

La reconversió també pot ajudar a revitalitzar zones urbanes abandonades, augmentant el seu potencial econòmic i millorant la qualitat de vida dels residents. Hi ha carrers de les nostres poblacions per les quals fa por i pena passar davant de tants locals vuits. Posem solució ja! Sembla que sigui més fàcil canviar de sexe que l'ús d'un local.